

ние и сила — поради естеството на тогавашното оржие — и у Славейкова ржкопашнитѣ боеве се водятъ тежко, съ необикновени усилия. Обяснението, обаче, не трѣбва да търсимъ само въ подражанието, то е и въ самия темпераментъ на поета. За него сж еднакво присъщи — като два крайни полюса — състоянието на унесеностъ и неподвижностъ и това на крайно конвулсивно напрежение, на опънатостъ до вцепененостъ. Ударитѣ, които си нанасятъ враговетѣ, сж тежки и съкрушителни: тѣ се буторясватъ, хрѣсватъ, халосватъ, сврасватъ съ остритѣ си кондаци; тѣлата на убититѣ падатъ съ неподвижността и тежината на отсѣчени дървета: тѣ се сгромолясватъ, грохватъ, „люпватъ“, протѣгатъ ржце като вили, грозно — въ предсмъртенъ страхъ — извиватъ очи, прорѣзани и натъкнати на щикветѣ, тѣ хъркатъ, гърчатъ се, измѣкватъ се „на бокъ“, и кръвта ручи, размѣсена съ червата имъ. По такъвъ чинъ цѣлиятъ бой е единъ непрекъснатъ низъ отъ конвулсии, грозотии и ужаси. И основниятъ недостатъкъ на Славейкова не е толкова въ пристрастието му къмъ отвратителнитѣ, кошмарни картини, а въ утечкителното повторение, въ еднообразието на тѣзи картини. Какъ тежко се чете именно поради това третата частъ на поемата!

Разголени бедра, издраскани уста,
раззинати за викъ и въ сетенъ стонъ замръбли
разчекнати . . . И вредъ раздрани посланѣли
меса, откастрени, захвърлени ржце . . .
Край стобора глава отсѣчена — лице
извърнато, очи на горе мъртво взрѣни . . .
. . . Съ нога на Ралка стжпилъ, викна,
замахна дълъгъ ножъ върху ѝ, превъртѣ